

สารบัญ

	หน้า
ข้อความเบื้องต้น	๑
๑. ความเป็นมา	๑
๒. กฎหมายที่ใช้บังคับแก่กระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคร	๓
๓. ลักษณะของวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร	๖
๔. เจ้าพนักงานคดี	๗
หมวด ๑ บททั่วไป	๑๕
๑. หลักฐานเป็นหนังสือและแบบของนิติกรรม	๑๕
๒. มาตรฐานทางการค้า	๒๑
๓. อายุความ	๒๒
บทที่ ๑ ความหมายของ “คดีผู้บริโภคร”	๒๔
บทที่ ๒ การวินิจฉัยชี้ขาดลักษณะคดี	๕๓
บทที่ ๓ เขตอำนาจศาล	๖๐
บทที่ ๔ อำนาจฟ้องในคดีผู้บริโภคร	๗๑
บทที่ ๕ กระบวนการพิจารณาของคู่ความที่ผิดระเบียบ	๗๖
บทที่ ๖ การยื่นหรือขยายระยะเวลา	๗๗
บทที่ ๗ การส่งคำคู่ความหรือเอกสาร	๙๑
หมวด ๒ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภครในศาลชั้นต้น	๙๔
๑. ค่าฤชาธรรมเนียม	๙๔
๒. การสืบพยานหลักฐานไว้ก่อน	๑๐๒
ส่วนที่ ๑ การฟ้องคดี	๑๐๔
บทที่ ๑ การบรรยายฟ้อง	๑๐๙
๑. คำฟ้องเป็นหนังสือ	๑๑๐
๒. คำฟ้องด้วยวาจา	๑๑๑
บทที่ ๒ การยื่นฟ้อง	๑๑๒

	หน้า
บทที่ ๓ การสั่งฟ้อง	๑๑๔
บทที่ ๔ การถอนฟ้องหรือประนีประนอมยอมความ	๑๑๖
ส่วนที่ ๒ การพิจารณาคดี	๑๑๙
บทที่ ๑ กระบวนพิจารณาในวันนัดพิจารณา	๑๒๑
๑. การไต่ถาม	๑๒๑
๒. การให้การ	๑๒๔
๓. การสืบพยาน	๑๒๖
บทที่ ๒ การพิจารณากรณีขาดนัด	๑๒๘
๑. กรณีจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ	๑๒๙
๒. กรณีคู่ความไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา	๑๒๙
บทที่ ๓ การไม่มาศาลในวันอื่นที่มีวันนัดพิจารณา	๑๓๖
บทที่ ๔ การสืบพยาน	๑๓๗
๑. ภาระการพิสูจน์	๑๓๘
๒. การกำหนดหน้าที่นำพยานหลักฐานเข้าสืบ	๑๓๙
๓. การถือข้อเท็จจริงตามคดีก่อน	๑๓๙
๔. การอ้างอิงพยานหลักฐาน	๑๔๑
๕. การแสวงหาข้อเท็จจริงโดยศาล	๑๔๒
๖. การมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีแสวงหาข้อเท็จจริง	๑๔๓
๗. การถามพยาน	๑๔๔
๘. การถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง	๑๔๔
๙. การเลื่อนการนั่งพิจารณาสืบพยาน	๑๔๕
๑๐. พยานผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ	๑๔๖
๑๑. การสืบพยานหลักฐานเพิ่มเติม	๑๔๗
ส่วนที่ ๓ คำพิพากษาและคำสั่งชี้ขาดตัดสินคดี	๑๔๙
๑. การพิพากษาเกินกว่าที่ปรากฏในคำขอบังคับ	๑๕๐
๒. การสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่ง	๑๕๓

	หน้า
๓. การพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้าใหม่	๑๕๕
๔. การสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษ	๑๕๘
๕. การสั่งผู้ประกอบธุรกิจรับสินค้าหรือเรียกเก็บสินค้าคืน	๑๖๒
๖. การพิพากษาให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นนิติบุคคล	๑๖๗
หมวด ๓ อุทธรณ์	๑๗๑
บทที่ ๑ ข้อจำกัดสิทธิอุทธรณ์	๑๗๒
บทที่ ๒ ห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง	๑๗๔
๑. เป็นคดีมีทุนทรัพย์	๑๗๕
๒. ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ไม่เกินห้าหมื่นบาท	๑๗๗
๓. เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง	๑๘๒
๔. การขออนุญาตอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง	๑๘๗
บทที่ ๓ การยื่นอุทธรณ์	๑๙๕
บทที่ ๔ การส่งอุทธรณ์	๑๙๗
บทที่ ๕ คำแก้อุทธรณ์	๑๙๙
บทที่ ๖ การพิจารณาและพิพากษาคดี	๒๐๑
๑. การแถลงการณ์ด้วยวาจา	๒๐๒
๒. กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดี	๒๐๒
๓. การพิพากษาคดี	๒๐๒
หมวด ๔ ฎีกา	๒๐๕
บทที่ ๑ การพิจารณาอนุญาตให้ฎีกา	๒๐๗
๑. ลักษณะของฎีกาที่จะขอให้ศาลฎีกาพิจารณาอนุญาตให้ฎีกาได้	๒๐๗
๒. การยื่นคำร้อง	๒๐๙
๓. การมีคำสั่ง	๒๑๑
บทที่ ๒ การยื่นฎีกา	๒๑๓
บทที่ ๓ คำแก้ฎีกา	๒๑๕

	หน้า
บทที่ ๕ การพิจารณาและพิพากษาคดี	๒๑๖
หมวด ๕ วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา	๒๑๙
บทที่ ๑ วิธีการชั่วคราวก่อนฟ้องคดี	๒๒๐
๑. การยื่นคำขอ	๒๒๑
๒. วิธีคุ้มครองชั่วคราวที่ขอให้ศาลจัดให้มีได้	๒๒๒
๓. เหตุเพียงพอที่จะนำวิธีคุ้มครองชั่วคราวมาใช้ได้	๒๒๒
๔. การมีคำสั่ง	๒๒๓
๕. การขอยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว	๒๒๕
๖. การยกเลิกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวโดยผลของกฎหมาย	๒๒๖
๗. การมีผลคุ้มครองชั่วคราวต่อไป	๒๒๘
บทที่ ๒ วิธีคุ้มครองชั่วคราวหลังฟ้องคดี	๒๒๙
หมวด ๖ การบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง	๒๓๑
๑. การออกหมายบังคับคดีไปทันที	๒๓๑
๒. การออกคำสั่งเพื่อแก้ไขข้อขัดข้องในการบังคับคดี	๒๓๒
ภาคผนวก	๒๓๔